

Arrest

nr. 179 090 van 8 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X
In eigen naam en optredend als wettelijke vertegenwoordiger van haar zoon, zijnde X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, in eigen naam en optredend als wettelijke vertegenwoordiger van haar zoon zijnde X, op 26 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 11 februari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 februari 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 april 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DE MEUTER, die *loco* advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, komt in de loop van 2011 België binnen, samen met haar zoon, middels een visum kort verblijf.

Op 21 september 2011 dient verzoekster voor haar zoon een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 januari 2012 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 4 juli 2012 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 11 juli 2012 geeft de ambtenaar-geneesheer eveneens een advies.

Op 13 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 13 augustus 2013 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 2 oktober 2013 worden de beslissing van 13 augustus 2013 waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten, ingetrokken

Op 3 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 3 oktober 2013 wordt tevens een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 24 december 2013 dient verzoekster voor haar zoon een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 11 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 24.12.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

*M., I. (R.R.: xxx) geboren te R.-K. op (...)1959 Vrouwelijk
nationaliteit: Rwanda (Rep.)*

+ kind

*G., I. L. (R.R.: xxx) geboren te K.-G. op (...) 1999 Mannelijk
nationaliteit: Rwanda (Rep.)*

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 03.10.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 21.09.2011 . Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag standaard medisch getuigschriften en bijlagen voor waaruit blijkt dat de gezondheidstoestand van haar zoon G., I. L. ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 21.09.2011 (zie bevestiging arts dd. 10.02.2014 in bijgevoegde gesloten omslag).

Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van G., I. L. In de beslissing dd. 03.10.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van G., I. L.. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een

*vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).
(...).*"

Op 11 februari 2014 wordt ten opzichte van verzoekster een inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

Mevrouw:

Naam + voornaam: M., I.

geboortedatum: (...) 1959

geboorteplaats: R.K.

nationaliteit: Rwanda (Rep.)

+ kind

G., I. L. (R.R.: xxx) geboren te K.-G. op (...)1999 Mannelijk

nationaliteit: Rwanda (Rep.)

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03.10.2013 ter kennis gebracht op 15.10.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd.03.10.2013 haar ter kennis gebracht op. 15.10.2013

(...)."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft"*.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

"Twee beslissingen in één verzoekschrift.

Verzoekende partij vecht in eenzelfde verzoekschrift zowel de onontvankelijkheidsbeslissing als de beslissing tot inreisverbod aan.

Deze beslissingen maken onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uit, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen.

Naar inzichten van verweerder kan verzoekende partij beide beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift. Verzoekende partij toont naar inzichten van verweerder niet aan dat beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen.

Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij de onontvankelijkheidsbeslissing 9ter eerst vermeld heeft in het verzoekschrift. Het beroep wordt dan ook geacht gericht te zijn tegen deze beslissing. Het beroep is onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissing tot inreisverbod.”

3.2. In de synthesesamenvatting antwoordt de verzoekende partij hierop het volgende:

“Ontvankelijkheid van beroep tegen inreisverbod

Verwerende partij stelt dat de onontvankelijkheidsbeslissing inzake 9ter en het inreisverbod twee onderscheiden beslissingen zijn en niet op ontvankelijke wijze kunnen aangevochten worden bij eenzelfde verzoekschrift.

Bijgevolg stelt ze dat het beroep gericht tegen de beslissing tot inreisverbod onontvankelijk is.

Verzoekster kan wel degelijk beide beslissingen aanvechten in 1 en hetzelfde verzoekschrift, gezien het inreisverbod ook een gevolg is van de onontvankelijkheidsbeslissing inzake 9ter. Beide beslissingen dateren trouwens van 11/02/2014.”

Ter zitting stelt de verzoekende partij dat het inreisverbod een gevolg is van de onontvankelijk verklaarde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en stelt zij dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag genomen zijn. Als hoofdbeslissing duidt de verzoekende partij de geweigerde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan.

3.3. In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep onontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

3.4. *In casu* is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De inreisverboden zijn geen vervolgbeslissingen van de eerste bestreden beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en verwijzen daar ook niet naar. Het bestuur gaf verzoekster een inreisverbod, evenwel precies om die redenen die vermeld staan in de motivering van dit inreisverbod, met name omdat verzoekster niet aan de terugkeerverplichting voldaan heeft en artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist niet dat de in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt niet de inhoud van de tweede bestreden beslissing. Tevens worden ten aanzien van de eerste en de tweede bestreden beslissing verschillende grieven aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens in ogenschouw moeten genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost. *In casu* werden met één verzoekschrift twee verschillende beroepen ingesteld die een afzonderlijk onderzoek vergen. Het gegeven dat de

beslissingen van dezelfde datum dateren, is *in casu* onvoldoende om de samenhang tussen de eerste en de tweede beslissing te aanvaarden.

Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de beslissing van 11 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en het inreisverbod.

3.5. Er wordt herhaald dat, wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, in de regel alleen het beroep onvankelijk wordt verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht.

Ter zitting stelt de verzoekende partij dat voor haar de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de belangrijkste beslissing is. Gelet op de omstandigheid dat de synthesesamenvatting enkel middelen bevat gericht tegen de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en op het feit dat de termijn van het inreisverbod verstrijkt in februari 2017, wordt de verzoekende partij gevolgd.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing, wordt het beroep enkel onvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In de synthesesamenvatting wordt volgend enig middel aangevoerd:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht

De verwerende partij stelt (zoals in het verslag van de arts-adviseur) het volgende :

“Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag standaard medisch getuigschriften en bijlagen voor waaruit blijkt dat de gezondheidstoestand van haar zoon G. I. L. ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 21/09/2011.

Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van G. I. L.

In de beslissing dd. 3/10/2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van G. I.L.

☐ *De bewering van verwerende partij dat de zelfde elementen worden ingeroepen klopt niet.*

De gezondheidstoestand van de zoon van verzoekster is sindsdien verslechterd. Hij dient opgevolgd te worden tot zijn 18e jaar.

Verder motiveert verwerende partij haar beweringen op geen enkele wijze. Ze verwijst enkel naar de eerder ingediende aanvraag van 21/09/2011 en de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd . 03/10/2013.

In casu is de motivering gebrekkig daar er louter gebruik gemaakt wordt van standaardformuleringen die geenszins kunnen overtuigen. Zij zijn immers onvoldoende gestoeld op de individuele problematiek van de zoon van verzoekster.

Er is dan ook sprake van een schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Verwerende partij meent dat de medische elementen reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag. Het is niet omdat dezelfde medische elementen werden ingeroepen, dat de gezondheidstoestand van de zoon van verzoekster onveranderd is.

Er is sprake van een zware misvorming van de trechterborst van verzoekster haar zoon en deze blijft zich logischerwijze ontwikkelen in de negatieve zin.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval."

4.2. In de nota had de verwerende partij als volgt gerepliceerd op het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen,
- artikel 62 Vreemdelingenwet,
- zorgvuldigheidsplicht

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag onontvankelijk werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste en enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partijvoorkomen bovendien niet pertinent zijn.

De verzoekende partij houdt voor dat de beweringen als zouden dezelfde elementen worden ingeroepen niet kloppen. De gezondheidstoestand zou sindsdien verslechterd zijn. Hij zou opvolging nodig hebben tot zijn 18e jaar. De beweringen zouden op geen enkele wijze gemotiveerd worden en er zou sprake zijn van standaardformuleringen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekers hun situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Verweerder laat gelden dat artikel 9ter van de wet als volgt luidt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° (...);

3° (...)

4° (...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging werden ingeroepen.

Het loutere feit dat de verzoekende partij vaagweg beweert dat “de toestand sindsdien verslechterd is en dat hij opvolging nodig heeft tot zijn 18e jaar”, doet uiteraard op generlei wijze afbreuk aan het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie kon worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich op dezelfde medische elementen beroept, als bij de eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 21.9.2011 dewelke op 3.10.2013 ongegrond werd verklaard.

Terwijl reeds in het medisch advies dd. 3.10.2013 werd verwezen naar de opvolging die de zoon van verzoekende partij om de drie maand verkrijgt:

Histoire Clinique

Le patient est âgé de 14 ans d'origine rwandaise.

Il y a des certificats médicaux datés du 20/09/2011 13/10/2011, 31/05/2012 et du 23/07/2013 du Docteur L, pédiatre à l'Hôpital des Enfants à Bruxelles, qui indique que le patient présente une déformation thoracique majeure depuis plus de cinq ans. Un traitement chirurgical en chirurgie thoracique peut être nécessaire. Le patient a un suivi régulier tous les 3 mois en orthopédie et pédiatrie. Il n'y a pas d'intervention chirurgicale programmée.

Il y a des attestations datées du 31/05/2012, 27/12/2012, 02/10/2013 et du 23/07/2013 indiquant que le patient a un suivi mensuel en pédiatrie et en orthopédie. Il aurait un syndrome restrictif pulmonaire modéré. La pathologie ne nécessite pas d'intervention chirurgicale dans les mois à venir, elle peut néanmoins s'avérer nécessaire à moyen terme.

Il ressort des documents provenant de l'hôpital « King Faisal » d'un chirurgien cardio-thoracique et une IRM (1 et 9/08/2011) rédigé en anglais que le patient n'a aucunes plaintes, l'examen cardio-pulmonaire est normal, les muscles sont normaux, présence d'une déformation thoracique, le développement squelettique et thoracique est normal. La reconstruction n'est pas possible au Rwanda. Il est proposé un transfert à l'étranger.

Il n'y a aucun examen complémentaire joint, pas de radiographies, pas de rapport orthopédique, cardiaque ou pulmonaire.

Il n'y a pas d'autre pathologie connue, le patient n'a pas été hospitalisé, Il n'a pas subi d'intervention chirurgicale.

Pathologie(s) active(s) actuelle(s)

Le patient présente une déformation thoracique dont nous n'avons pas de description des signes cliniques, des plaintes du patient ni de l'origine (probablement congénital).

Il n'est pas rapporté de symptômes pulmonaires ou cardiaques ni de complications associées objectives. Il n'y a pas d'examens ou d'épreuves fonctionnelles qui démontrent l'existence de complications. Aucune complication vitale n'est rapportée depuis 6 ans. Il n'y a donc pas de risque vital pour le patient mis en évidence ni de signes de gravité. Remarquons encore que le patient était suivi dans son pays pour les mêmes problèmes et sans traitement.

Depuis le début du traitement en Belgique, aucune hospitalisation n'a été nécessaire. Ceci exclut un risque imminent pour la vie ou un stade terminal. Il n'y a pas de menace directe pour la vie du concerné. Aucun organe vital n'est dans un état tel que le pronostic vital soit directement mis en péril.

Le patient ne présente pas un état de santé critique.

Ce dossier médical ne permet pas de conclure à l'existence d'un seuil de gravité requis par l'article 3 de la CEDH, tel qu'interprété par la CEDH qui exige une affection représentant un risque vital vu l'état de santé critique ou le stade très avancé de la maladie.

Traitement(s) actif(s) actuel(s)

Il n'y a pas de traitement actuel connu chez ce patient. Il n'y a pas de nécessité de chirurgie actuellement.

Capacité de voyager

Il n'y a pas de contre indication pour ce patient à voyager et/ou à se déplacer mais étant mineur il doit être accompagné.

Disponibilité des soins et du suivi dans le pays d'origine/de reprise

Au vu de ce qu'il précède, cette recherche n'a pas d'objet.

Accessibilité des soins et du suivi dans le pays origine/de reprise

Au vu de ce qu'il précède, la recherche d'accessibilité n'a pas d'objet.

Conclusion

Le patient est âgé de 14 ans d'origine rwandaise. Il présente une déformation thoracique mais pour laquelle il n'a pas été mis en évidence de menace pour la vie. Le patient n'a pas de traitement malgré un suivi de 6 ans. L'absence de traitement n'entraîne pas de risque pour l'intégrité physique ni de traitement inhumain, la situation est stable et sans complications sans traitement depuis 6 ans.

J'estime les certificats médicaux produits à l'appui de la demande de nature à rendre un examen clinique superflu. Compte tenu des certificats médicaux produits, je ne juge pas nécessaire de demander l'avis complémentaire d'un expert.

D'après les données médicales disponibles, il n'apparaît pas qu'il existe une maladie qui présente un risque réel pour la vie ou intégrité physique du requérant, ni une maladie qui présente un risque réel de traitement inhumain ou dégradant quand il n'y a pas de traitement disponible dans le pays d'origine ou dans le pays où il séjourne.

Dès lors du point de vue médical, il n'y a pas de contre-indication au retour dans le pays d'origine ou dans le pays où il séjourne.

Par conséquent, je constate qu'il n'est pas question d'une maladie visée au §1er alinéa 1er de l'article 9ter de la bi du 15 décembre 1980 et qui peut donner lieu à l'obtention d'une autorisation de séjour dans le Royaume sur base dudit article. (Onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij volledig voorbijgaat aan het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, om de reden dat de medische elementen reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag.

Inderdaad blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat reeds op 3.10.2013 door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Aziel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een ongegrondheidsbeslissing werd genomen ten aanzien van een eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker.

Verzoekende partij kan bijgevolg niet ernstig voorhouden dat geen onderzoek zou zijn uitgevoerd door de arts-adviseur. Verzoekende partij haar beweringen vinden volstrekt geen steun in de stukken van het administratief dossier.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij zich op dezelfde medische aandoening beroept, te weten de zware misvorming van zijn trechterborst.

In de bestreden beslissing is duidelijk opgenomen dat het medisch getuigschrift dat door verzoekende partij in haar recentste aanvraag werd voorgelegd de eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekende partij bevestigt zodat terecht door de gemachtigde is beslist tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet aangezien bij beslissing dd. 07.11.2012 tot onontvankelijkheid van verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is beslist.

Verweerder wijst dienomtrent op volgende rechtspraak:

“Het is niet omdat verzoekers nog steeds ziek zijn, dat hun aanvraag om machtiging tot voorlopig opnieuw dient onderzocht te worden op basis van identieke elementen. Verzoekers tonen niet aan welke nieuwe elementen aan de grondslag zouden liggen van hun aanvraag. De medische motieven werd uitgebreid onderzocht door de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid en er werd op 8 juni 2011 een beslissing genomen houdende de ongegrondheid van verzoekers' aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Het louter feit dat verzoekers het niet eens zijn met de besluitvorming van de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid en de ambtenaar-geneesheer, wettigt geen nieuw onderzoek van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.” (RvV nr. 77 183 van 14 maart 2012)

Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar in het verzoekschrift wordt voorgehouden dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, met name dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de aanvraag o.g.v. artikel 9ter Vreemdelingenwet dd. 21.9.2011.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Tot slot merkt verweerder op dat verzoekende partij niet kan worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat zij had moeten worden gehoord alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend.

De verweerder laat gelden dat de vage beschouwing van de verzoekende partij geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van de verzoekende partij en van de aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (aanvraag tot vestiging) te treffen.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, “De hoorplicht” in Beginzelen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Het eerste en enig middel is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om een machtiging in het Rijk te verkrijgen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De *in casu* toepasselijke bepaling, met name artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag, die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

4.3.3. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de ambtenaar-geneesheer dit bevestigt op 10 februari 2014.

De ambtenaar-geneesheer heeft op 10 februari 2014 volgend advies verstrekt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag van 24.12.2013 en 21.09.2011 te vergelijken.

Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 24.12.2013 twee SMG's voor, opgesteld door Dr. K. op 06/12/2013 en Dr. L. op 5/12/2013 + bijlagen d.d.09/08/2011 en 01/08/2011.

Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d.21/09/2011.

Op de SMG's d.d. 06/12/2013 en 05/12/2013 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. De voorgedigde SMG's bevestigen dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”

4.3.4. De verzoekende partij voert aan dat de gezondheidstoestand van haar zoon verslechterd is en dat hij moet worden opgevolgd tot zijn 18 jaar, dat het niet is omdat dezelfde medische elementen werden ingeroepen dat de gezondheidstoestand van haar zoon onveranderd is, dat de standaardformuleringen van de bestreden beslissing onvoldoende gestoeld zijn op de individuele problematiek van haar zoon.

4.3.5. In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat de elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op basis van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat in dit geval de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Waar de verzoekende partij in het middel aangeeft dat zij het niet eens is met de standaardformulering, waarbij enkel verwezen wordt naar de eerder ingediende aanvraag en eerdere beslissing, wordt opgemerkt dat de vreemdelingenwet de mogelijkheid biedt aan de verwerende partij om een beslissing te nemen die zich beperkt tot het meedelen dat de aangevoerde elementen reeds eerder werden aangevoerd. Dat de verzoekende partij hiermee niet akkoord kan gaan, betreft een wetskritiek die buiten de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen valt.

4.3.6. Met haar kritiek en met haar bevestiging dat dezelfde medische elementen werden ingeroepen maar dat de gezondheidstoestand van haar zoon verslechterd is, toont de verzoekende partij niet aan dat er *in casu* sprake is van nieuwe elementen die verantwoorden dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 24 december 2013 onterecht onontvankelijk werd verklaard. De verzoekende partij zet in het verzoekschrift niet uiteen dat haar zoon inmiddels andere aandoeningen zou hebben of dat zijn aandoening gewijzigd is.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat in de aanvraag van 24 december 2013 voor de verzoekende partij haar zoon dezelfde aandoening vermeld wordt (zware misvorming van de rechterborst) als deze aangevoerd in de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 21 september 2011 met medische getuigschriften van 20 september 2011 en 31 mei 2012 (*déformation thoracique majeure*). Er wordt herhaald dat de verzoekende partij in het verzoekschrift uitdrukkelijk bevestigt dat dezelfde medische elementen werden ingeroepen. De omstandigheid dat de standaard medische getuigschriften van 5 en 6 december 2013 zich niet in het administratief dossier bevinden, leidt *in casu* niet tot de conclusie dat de Raad zijn wettigheidstoetsing niet kan doorvoeren, omdat de verzoekende partij niet betwist dat het om dezelfde aandoening gaat, omdat zij in het verzoekschrift bevestigt dat dezelfde elementen werden ingeroepen in de aanvraag van 24 december 2013 als de elementen ingeroepen in de aanvraag van 21 september 2011, en omdat de tekst van de aanvraag van 24 december 2013 deze zelfde aandoening vermeldt, zodat hierover geen discussie bestaat.

4.3.7. De verzoekende partij toont met haar kritiek niet aan dat er *in casu* sprake is van nieuwe elementen die verantwoorden dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 24 december 2013 onterecht onontvankelijk werd verklaard. Er wordt niet ontkend dat de verzoekende partij haar zoon nog steeds aan dezelfde aandoening lijdt.

Verzoeksters betoog kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing, die slechts betrekking hebben op en overeenkomstig de wet slechts betrekking moeten hebben op het feit of de elementen reeds werden aangehaald in het kader van een vorige aanvraag.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat, en de verzoekende partij betwist niet dat, de aandoeningen waaraan haar zoon lijdt, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Dit werd als dusdanig vastgesteld in de bestreden beslissing. Hier anders over oordelen zou de aanvrager de mogelijkheid geven om *ad infinitum* nieuwe aanvragen op grond van dezelfde ziekte(s) in te dienen, hetgeen duidelijk niet strookt met het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

Aldus betwist noch weerlegt de verzoekende partij de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, hierin gevolgd door de gemachtigde, dat de aandoeningen van haar zoon niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de vorige aanvraag. Het staat dus buiten betwisting dat de beide aanvragen gestoeld zijn op dezelfde medische aandoeningen.

4.3.8. Het verdere betoog dat behandeling nodig is en dat de gezondheidstoestand van haar zoon verslechterd is, en dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, is niet dienstig nu het

determinerend motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de aanvraag onontvankelijk verklaard wordt omdat er geen nieuwe elementen worden ingeroepen ten opzichte van de vorige aanvraag.

Er wordt benadrukt dat de verwerende partij geen nieuw onderzoek ten gronde meer dient door te voeren wanneer zij vaststelt dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat zij, gelet op § 3, 5° van voormelde wetsbepaling, slechts vermag de herhaalde aanvraag onontvankelijk te verklaren. De kritiek van de verzoekende partij in dit verband doet bijgevolg niet ter zake.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.3.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij toont niet aan dat de ambtenaar-geneesheer nagelaten heeft enig door haar aangebracht nuttig stuk bij het opstellen van zijn advies te betrekken. Er blijkt dan ook niet dat de gemachtigde die de bestreden beslissing baseerde op dit advies, niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET